

TIEMPO DE GENEROSOS Y CAUTIVOS Anarquistas al Bank Expropiat de la barriada de Gracia, i a Manresa amb la gent de la CNT i el Centre d'Estudis Ramona Berní:

Sempre, amb la calma de cridar a la resistència, ens dediquem a fer camí, amb molta cura, xiuxiuejant, si convé, el camí és tan llarg, que costa que algú t'escolti, no importa, ja arribarà, sabem que o anarquisme o no hi ha futur en aquest malentès planeta.

L'hora no importa, estem davant de la història de la millor generació de nois, i noies que ha donat aquesta terra, (1936) i, per tant, cal continuar insistint, ells aquells que van gaudir per un moment del somni de les platges de Mongat (Joventuts llibertàries) van ser capaços de calçar el contingut de la vida plena, en un curt temps, dins de la mateixa utopia, un món que com deia Durruti, o Van Passen " No nos asustan las ruinas, porque llevamos un mundo nuevo en nuestro corazones".

Ara, avui possiblement no hi ha temps per al somni, sembla que potser té poc interès, però els fets estan allí, - esperant -tal com pot dir Paul Preston en el seu llibre "el Holocausto español", nosaltres podem parlar del temps de generosos i captius anarquistes , sí , generosos i captius anarquistes, que van conquerir allò que sembla ser la utopia i la van fer realitat, després el capitalisme en la seva forma més bruta, -el feixisme- va començar a destruir aquell moment entre igual que s'estava construint la gent, les persones , llibertàries bona part d'elles.

Però en el mateix període de la guerra civil, a final de 1937 -Els incontrolats-, l'acarnissament el trobem a l'entrada de les tropes franquistes a la Barcelona de 1939, i encara estan tocant poder.

Així en el Bank expropiat i en Manresa vàrem parlar a petit comitè, del Genocidi al moviment llibertari que es va donar entre 1939 i 1976, tot va ser una massacre contra bona part de la joventut d'aquest país, que va creure que el món podia ser una mica millor i això, el poder, el capitalisme, no estava disposat a consentir.

Vàrem parlar d'on surt l'idea d'embastar aquest llibre, que arranca amb les jornades que vàrem fer a la residència d'Investigadors del CSIC l'any 2007 a on encara entre nosaltres tenim protagonistes de la història, com eren, Conxa Pérez, Joaquina Dorado, Doris Ensinger, Lluís Andrés Edo, Enric Casanyes, Abel Paz, Adolf Castaños, Toni Castells i altres com Alberola i la seva companya Ariane Gransac, Bernard Muniesa, aquelles van ser unes jornades magnífiques, que sempre acabàvem amb un recital poètic que l'amic Adolf Castaños i jo organitzàvem per donar-li un contingut com diria en Adolf " Ahora es siempre todavía" que donava aire "Al Maestro" que sens dubte podia ser León Felipe, però també "García Calvo", d'aquí en aquell moment en què feia molt poc ens havia deixat a París en Liberto Sarrau que hi havia promès participar en les jornades.

Fos com fos des del 2007 fins ara el 2023 tot i que ja no plou massa en aquest indret de la terra, havia passat molt de temps, que sabem que al nostre petit país varem tenir un Genocidi de qui mai hem acabat de parlar i sempre amb la boca petita, amb sosurros. Ja va ser hora de donar nom a les persones que van patir aquest genocidi "Que su nombre no quede en el olvido".

Després vàrem tenir temps de parlar d'Assumpció Puigdelloses Vila de Vic, afusellada, perquè diuen que va dir, a on estava la porta de la Catedral de Vic, el camp de la Bota i "el enterado" del mandamas, va ser el seu destí, simplement per haver-hi somiat en un món millor. O de Ricard Faig Gatacós, que no va poder exiliar-se-hi i va acabar al camp de la bota perquè va anar-hi voluntari amb la columna Durruti, o Justo Bueno Pérez que va ser afusellat per ser sospitós d'assassinar juntament amb el seu cunyat Martínez Ripoll, els germans Badía a l'abril de 36, tot i que mai va ser jutjat, i si en aquest cas estaven assenyalats un grapat de feixistes que volien alterar l'ordre social a Catalunya, o d'un xaval de la Torrassa d'Hospitalet Josep Domènech Avellanet, que la seva poeta de les Joventuts llibertàries del qual hem trobat alguns articles que la seva preocupació està en la formació professional dels oficis en moments de crisi econòmica, i que va ser acusat de tots els morts de la Fatarella quan segurament ell mai va ser a la Fatarella, ja que en aquell moment es trobava de permís del front, (a Maranges, Pirineu) i per acabar el nostre estimat Diego Camacho que mai va estar detingut com Diego Camacho, sinó com Ricardo Santany, queden en properes xerrades milers de companys per comentar pinzellades de les seves vides.

Per acabar agraint a la gent del Bank Expropiat i a la CNT i el centre d'Estudis Ramona Berní de Manresa, Agita't Gràcia per l'esforç que representa una vegada darrere l'altra organitzar i intentar donar veu a històries d'aquest país que encara estan soterrades i ofegades per l'interès d'aquells que sustenten el poder.

Salut i continuem.

Manel Aisa Pàmpols